

Sygn. akt II AKa 410/21

Sygn. akt II AKa 410/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA – Anna Zdziarska

Sędziowie: SA – Dorota Radlińska

SO (del.) – Anna Grodzicka – spr.

Protokolant: Wiktoria Siporska

**przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego i oskarżyciela posiłkowego (...) Spółka z o. o.
Spółka komandytowo-akcyjna w W.**

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2023 r.

sprawy:

1. A. C. (poprzednio A., a dawniej K.), syna T. i K. z domu A., urodzonego (...) w S.

**oskarżonego z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k.
w zb. z art. 272 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art.
12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.**

2. R. W. (1), syna I. i M. z domu M., urodzonego (...) w B.

**oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zb.
z art. 273 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.**

3. M. G. (1), syna S. i D. z domu S., urodzonego (...) w K.

**oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w
zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.**

4. M. K. (1), syna J. i A. z domu R., urodzonego (...) w K.

**oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w
zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.**

5. M. K. (2), syna S. i I. z domu O., urodzonego (...) w W.

**oskarżonego z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z
art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.**

6. M. J. (1), syna M. i J. z domu G., urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

7. S. B. (1), syna B. i K. z domu R., urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych R. W. (1), M. G. (1), M. K. (1) i M. K. (2)

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 6 maja 2021 r. sygn. akt XVIII K 134/18

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

za podstawę prawną rozstrzygnięcia wobec wszystkich oskarżonych przyjmuje przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

w części dotyczącej oskarżonego M. K. (2) w podstawie wymiaru kary orzeczonej za czyn przypisany w punkcie V w miejsce art. 19 § 2 k.k. powołuje art. 19 § 1 k.k., zaś za podstawę prawną warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby, o czym orzeczono w punkcie XI, przyjmuje art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

w części dotyczącej oskarżonego M. K. (1) w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego w punkcie IV wyroku w miejsce art. 12 § 1 k.k. powołuje art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

w części dotyczącej oskarżonego M. J. (1) w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego temu oskarżonemu w punkcie VI w miejsce art. 12 § 1 k.k. powołuje art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., zaś za podstawę prawną warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby, o czym orzeczono w punkcie XI, przyjmuje art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

w części dotyczącej oskarżonego S. B. (1) za podstawę prawną warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby, o czym orzeczono w punkcie XI, przyjmuje art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. K. (1) w K. kwotę 3780 (trzy tysiące siedemset osiemdziesiąt) złotych, podwyższoną o 23 % VAT, tytułem opłaty oraz kwotę 8330 (osiem tysięcy trzysta trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdu - stanowiących koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. G. (1) z urzędu w postępowaniu przed Sądem I instancji;

w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec oskarżonych A. C. (poprzednio A., a dawniej K.), R. W. (1), M. G. (1), M. (...), (...), M. J. (1) i S. B. (1), utrzymuje w mocy;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. N. K. w W. kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych, podwyższoną o 23 % VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu R. W. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. K. (1) w K. kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych, podwyższoną o 23 % VAT, tytułem opłaty oraz 895 (osiemset dziewięćdziesiąt pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdu – stanowiących koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. G. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa;

określa, że koszty procesu za postępowanie odwoławcze w części dotyczącej apelacji prokuratora ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 410/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	5	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 6 maja 2021 r. w sprawie XVIII K 134/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonych: R. W., M. G., M. K. i M. K.
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli	

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	Uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<u>Apelacja Prokuratora</u> Obraza przepisów postępowania , która miała wpływ	# zasadny # częściowo zasadny

na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów oraz nieuwzględnienie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, dotyczącego okoliczności popełnienia przez A. A. (4), M. G. (1), M. K. (1), M. J. (1) i S. B. (1) zarzucanych im czynów, w postaci znacznego zaangażowania oskarżonych w realizację wyznaczonych im zadań oraz wiedzy co do znaczenia ich działań w ramach przyjętego podziału ról w realizacji przedmiotowego przestępstwa, jak również ich zachowania po jego popełnieniu skutkujące błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia w zakresie wyeliminowania z opisu czynów zarzucanych tym oskarżonym znamienia działania wspólnie i w porozumieniu z A. A. (4) w celu realizacji przestępstwa oszustwa na szkodę (...) Sp. z o. o. sp. komandytowo-akcyjnej w sytuacji, gdy zgromadzone w sprawie dowody poddane rozważeniu z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego prowadzą do wniosku, że w/w popełnili czyny w konfiguracjach osobowych wskazanych w akcie oskarżenia.

niezasadne

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść – w części dotyczącej A. A. (4), M. G. (1), M. K. (1), M. J. (1) i S. B. (1), poprzez nieuwzględnienie wiedzy posiadanej przez M. G. (1), M. K. (1), M. J. (1) i S. B. (1) co do skali i formy realizacji przestępstwa, w którym uczestniczą, w tym informacji, które w tym zakresie uzyskali od samego

A. A. (4) oraz w posiadanie, których weszli podczas pobytu w (...), skutkujące wyeliminowaniem z opisu czynów zarzucanych tym oskarżonym znamienia działania wspólnie i w porozumieniu z A. A. (4), a nadto nieuwzględnienia zaangażowania oskarżonych w realizację wyznaczonych im zadań oraz wiedzy co do znaczenia ich działań w ramach przyjętego podziału ról w realizacji przedmiotowego przestępstwa, co skutkowało błędnym przyjęciem, iż wypełnili znamiona przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. (M. G. (1), M. K. (1)) albo tylko z art. 270 § 1 k.k. (M. J. (1), S. B. (1)) podczas, gdy wszechstronna, wnikliwa i oparta na wskazaniach wiedzy i doświadczenia życiowego analiza zgromadzonych dowodów, a w szczególności treść wyjaśnień M. G. (1), A. A. (4) oraz O. K. i I. S., w powiązaniu z treścią zabezpieczonych do sprawy dokumentów, we wzajemnym ich powiązaniu, tworzy logiczny ciąg wzajemnie uzupełniających się dowodów, które w zestawieniu z realiami niniejszej sprawy, przy uwzględnieniu zasad wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, w sposób jednoznaczny wskazują, że M. G. (1), M. K. (1), M. J. (1) i S. B. (1) działali wspólnie i w porozumieniu z A. A. (4) dopuścili się czynów opisanych i zakwalifikowanych tak jak to zostało wskazane w akcie oskarżenia z dnia 1 marca 2018 r. (RP I Ds. 27.2016)

Rażąca niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonym M. G. (1), M. K. (1), M. J. (1) i S. B. (1), wyrażającą się w orzeczeniu wobec nich rażąco niskich kar pozbawienia wolności, a wobec M. J. (1) i S. B. (1) zastosowania środka probacyjnego w bardzo niskim wymiarze, jak również w orzeczeniu wobec M. G. (1), M. K. (1), M. J. (1)

	<p>i S. B. (1) rażąco niskich kar grzywny, orzeczonych obok kary pozbawienia wolności na podstawie art. 33 § 2 k.k., wskutek wadliwej oceny przesłanek uwzględnianych w tym zakresie, takich jak znaczna szkodliwość społeczna zarzucanych im czynów, przemyślany sposób działania oraz determinacja w dążeniu do osiągnięcia korzyści, w zestawieniu z rażącym lekceważeniem obowiązujących norm prawnych i społecznych oraz ich postawą po popełnieniu przestępstwa, a także ich sytuacja osobista, majątkowa i możliwości zarobkowania w odniesieniu do celowości kary oraz jej funkcji w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa – co przemawiało za wymierzeniem oskarżonemu zarówno kary pozbawienia wolności, jak i kary grzywny w wymiarze zaproponowanym przez oskarżyciela publicznego, jako sprawiedliwych, adekwatnych do stopnia zawinienia tych oskarżonych mogących skutecznie spełnić swoją rolę w zakresie prewencji indywidualnej oraz ogólnej.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty okazały się niezasadne.</p> <p>Odnosząc się do obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. wskazać należy, że prawidłowość rozstrzygnięcia sprawy zależy od należytego wykonania przez Sąd I instancji dwóch podstawowych obowiązków. Pierwszy z nich dotyczy postępowania dowodowego i sprowadza się do prawidłowego – zgodnego z przepisami postępowania karnego –</p>		

przeprowadzenia dowodów, tak z urzędu, jak też na wniosek stron, niezbędnych do wyjaśnienia okoliczności sprawy i oceny zasadności stawianego zarzutu. Drugi obowiązek sprowadza się do prawidłowej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, co oznacza, że sąd ma obowiązek badać oraz uwzględnić wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia w zakresie odpowiedzialności karnej oskarżonego. Podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt ujawnionych okoliczności, zaś w uzasadnieniu sąd ma obowiązek wskazać jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Na sądzie orzekającym ciąży obowiązek badania oraz uwzględniania okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a korzystając z prawa swobodnej oceny dowodów, przekonanie o winie w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu sąd powinien logicznie i przekonująco umotywować w uzasadnieniu wyroku. Uzasadnienie winno więc logicznie wskazywać na jakich dowodach Sąd pierwszej instancji oparł ustalenie każdego istotnego dla sprawy faktu, a także należy rozważać i oceniać wszystkie dowody przemawiające za przyjętymi ustaleniami faktycznymi lub, przeciwnie, wyjaśniać istotne wątpliwości w sprawie i sprzeczności w materiale dowodowym oraz się do nich ustosunkować.

Analizując zaskarżony wyrok z tej perspektywy uznać należy, że Sąd Okręgowy nie uchybił regułom rzetelnego procesu. Dokonując trafnej oceny dowodów poczynił

prawidłowe ustalenia faktyczne, przypisując oskarżonym czyny w granicach ich odpowiedzialności karnej.

Prokurator akcentuje w apelacji, że w wyniku dowolnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów Sąd pierwszej instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia w zakresie wyeliminowania z opisu czynów zarzucanych oskarżonym (których dotyczy zarzut) znamienia działania wspólnie i w porozumieniu z A. A. (4) (obecnie C.) w celu realizacji przestępstwa oszustwa na szkodę (...) Sp. z o. o. sp. komandytowo-akcyjnej.

Z twierdzeniem tym nie można się zgodzić. Warunkiem odpowiedzialności za współsprawstwo jest wykazanie, że współdziałających łączyło porozumienie obejmujące wspólne wykonanie czynu zabronionego w oparciu o przyjęty podział ról, oraz, że każdy z uczestników porozumienia obejmował świadomością realizację całości znamion określonego czynu zabronionego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2002 r., II KKN 77/00. LEX nr 51808). Z istoty porozumienia – stanowiącego konstytutywny element współsprawstwa – wynika konieczność istnienia subiektywnej więzi pomiędzy jego uczestnikami, sprowadzającej się do tego, że każdy z uczestników porozumienia musi mieć świadomość, że umawia się z inną osobą co do wspólnego przedsięwzięcia określonych działań lub zaniechań oraz ma wolę ich wspólnego wykonania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2002

r., III KKN 371/00, Prokuratura i Prawo 2003, z. 7-8, poz. 2).

Poza zakresem współsprawstwa pozostają zatem przypadki, gdy obiektywnie dochodzi do wzajemnego uzupełnienia się zachowań dwóch co najmniej osób, jednak nie towarzyszy im zawarte uprzednio lub co najmniej w trakcie realizowania czynności porozumienie oraz sytuacje, gdy tylko jeden ze współdziałających ma świadomość i wolę wspólnego wykonania czynu zabronionego (por. Piotr Kardas [w:] Kodeks karny, Część ogólna pod redakcją A. Zolla, Zakamycze 2004, str. 305 oraz cytowana tamże publikacja A. Wąska, Współsprawstwo ..., str. 59 i nast.).

Jak słusznie dostrzegł Sąd Okręgowy, warunkiem koniecznym współsprawstwa jest świadome współdziałanie sprawców w realizacji znamion czynu zabronionego, a przestępcze porozumienie winno być zawarte (osiągnięte) najpóźniej w czasie jego wykonywania.

Współsprawstwo – od strony przedmiotowej - nawet jeżeli nie musi polegać na realizacji znamion czasownikowych ujętych w opisie typu czynu zabronionego w części szczególnej Kodeksu karnego, w każdym przypadku wymaga, by sprawca podjął takie zachowanie, które na gruncie przyjętego porozumienia stanowiło konieczny lub bardzo istotny warunek realizacji przez innego współsprawcę znamion czynności wykonawczej danego przestępstwa. Oczywiście dla przyjęcia współsprawstwa nie jest konieczne własnoręczne realizowanie znamion czynu

zabronionego, jednakże za współsprawcę może uznany ten, którego zachowanie dopełniło zachowanie innych uczestników postępowania w stopniu, który zgodnie z porozumieniem i podziałem ról współdecydował o popełnieniu przestępstwa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 15 czerwca 2000 r., II AKa 70/00, Prokuratura i Prawo 2001, z. 5, poz. 24). Tak jak współsprawstwo nie może polegać na biernej obserwacji zachowań innej osoby, realizującej znamiona typu czynu zabronionego (choćby towarzyszyła temu świadomość karygodności tego zachowania), tak też nie może ono polegać na takim zachowaniu, które następuje już po dokonaniu czynu zabronionego przez sprawcę głównego.

Nie może być zatem uznana za współsprawcę, w rozumieniu art. 18 § 1 k.k., osoba, która podejmuje określone działania po dokonaniu przestępstwa.

Działania oskarżonych M. G. (1) i M. K. (1) polegające na założeniu w dniu 31 marca 2015 r. rachunku bankowego w A. Bank Oddział w W., na który to rachunek zostały przelane środki pieniężne znajdujące się na koncie (...) Sp. z o. o. (na które wpłynęła kwota pożyczki), nastąpiły po dokonaniu oszustwa na szkodę pokrzywdzonej spółki. Wbrew twierdzeniom prokuratora działania te nie były przez oskarżonych podejmowane w trakcie realizacji znamion czynu zabronionego polegającego na oszustwie, lecz po ich zakończeniu. Okoliczność tę trafnie dostrzegł Sąd pierwszej instancji uznając, że brak jest podstaw do pociągnięcia oskarżonych do odpowiedzialności karnej za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw.

z art. 294 § 1 k.k. Skutek w postaci doprowadzenia pokrzywdzonej spółki do niekorzystnego rozporządzenia mieniem nastąpił w związku z podpisaniem w dniu 26 marca 2015 r. umowy pożyczki i przekazaniem środków na konto należące do spółki (...). Dalszy obrót pieniędzmi pochodzącymi z pożyczki poprzez ich przelanie na rachunek bankowy założony przez M. G. (1), a następnie dokonanie wypłaty tych środków oraz ich przekazanie A. A. (4), pozostawał już poza procesem realizacji ustawowych znamion oszustwa.

Nie można zatem zgodzić się z argumentacją zawartą w apelacji, że „wkład w realizację tego przestępstwa, w ramach – przyjętego między oskarżonymi działającymi w porozumieniu – podziału ról, był na tyle istotny, że w ogóle umożliwił on, a nie tylko ułatwił wykonanie wspólnego zamiaru w postaci doprowadzenia spółki (...) sp. z o. o. sp. komandytowo-akcyjnej do niekorzystnego rozporządzenia kwotą pożyczki”. Nie ma również racji prokurator twierdząc, że rola oskarżonych M. G. (1) i M. K. (1) była kluczowa i warunkowała ostateczne powodzenie całej przestępczej akcji (związanej z oszustwem), wieńczyła ją.

Słusznie więc Sąd Okręgowy zakwalifikował zachowanie oskarżonego M. G. (1) jako wyczerpujące znamiona umyślnego paserstwa z art. 291 § 1 k.k., zaś M. K. (1) jako podżeganie do tego czynu.

Również w odniesieniu do oskarżonych M. J. (1) i S. B. (1) Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktycznie trafnie eliminując z opisu i

kwalifikacji prawnej przypisanego im czynu art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Stan dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie oraz ich prawidłowa ocena nie upoważnia do ustalenia, że oskarżeni ci działali z zamiarem oszustwa. Aktywność oskarżonych sprowadzała się do pozyskania dokumentów, które zostały następnie wykorzystane do podpisania umowy pożyczki. Jednakże wbrew twierdzeniom prokuratora z treści zgromadzonych w sprawie dowodów nie wynika, aby współdziałających łączyło porozumienie obejmujące wspólne wykonanie czynu zabronionego w oparciu o przyjęty podział ról.

Konkludując stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia w kwestii zamiaru oskarżonych oraz ich roli w przedmiotowym zdarzeniu. W układzie okoliczności faktycznych występujących w niniejszej sprawie nie było podstaw do przyjęcia, że oskarżeni M. G. (1), M. K. (1), a także M. J. (1) i S. B. (1), dopuścili się przestępstwa oszustwa na szkodę (...) Sp. z o. o. Sp. komandytowo-akcyjnej w W. działając wspólnie i w porozumieniu z A. A. (4).

Prawidłowa kwalifikacja podjętych przez nich zachowań nie mogła być oparta na konstrukcji współsprawstwa, a to wobec braku konstytutywnych elementów składających się na istotę działania wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, o czym była wyżej mowa.

Istotą współsprawstwa jest bowiem oparte na porozumieniu wspólne działanie co najmniej dwóch osób, z których każda obejmuje swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich przedmiotowych

znamion czynu przestępnego. Kwestionując zaskarżone rozstrzygnięcie skarżący pomija, że nie wykazano aby oskarżonych łączyło porozumienie obejmujące wspólne wykonanie czynu zabronionego, a także, aby określone zachowania podejmowali ze świadomością współdziałania w realizacji ustawowych znamion oszustwa. Nie budzi zatem zastrzeżeń stwierdzenie Sądu pierwszej instancji, że brak aktywności oskarżonych M. G. (1) i M. K. (1) od początku podjęcia działań przestępczych oraz M. J. (1) i S. B. (1) – w ich końcowej fazie – decyduje o tym, że nie można przypisać poszczególnym współdziałającym tego, co zrealizowali pozostali, a w konsekwencji przypisać każdemu z nich odpowiedzialności za całość zdarzenia przestępnego.

W tym stanie rzeczy podniesione w apelacji zarzuty oraz opartą na nich argumentację należy uznać za chybione.

Sąd Okręgowy nie dopuścił się mogącej rzutować na treść wyroku obrazy przepisów postępowania, zwłaszcza zaś w zakresie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Podstawa i zakres odpowiedzialności karnej oskarżonych zostały prawidłowo przez Sąd I instancji określone. Ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wyroku wynikają z materiału dowodowego, trafnie ocenionego w ramach uprawnień wynikających z art. 7 k.p.k. Przepis ten stanowi, że organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad

prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Ocena dowodów jest wszechstronna, logiczna i obiektywna. Przedstawiony w uzasadnieniu wyroku tok rozumowania Sądu I instancji w pełni zasługuje na aprobatę. Przypomnieć należy, że dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesu nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., sygn. akt II KK 17/14).

Odnosząc się z kolei do obrazu art. 410 k.p.k. warunkiem czyniącym zadość normie wynikającej z tego przepisu jest to, aby sąd miał w polu widzenia wszystkie dowody. Analiza akt sprawy uprawnia do oceny, że Sąd I instancji - orzekając w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonych - miał na uwadze całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia. Zarzut obrazu art. 410 k.p.k. należy zatem uznać za chybiony.

Kontrola instancyjna wyroku polega na sprawdzeniu czy ocena dowodów nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu) lub logicznej (błądność rozumowania i wnioskowania) oraz czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy. Niewątpliwie Sąd meriti miał w polu widzenia całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przeanalizował wynikające z tego materiału okoliczności. Sąd ten

zajął stanowisko w kwestiach istotnych dla rozstrzyganej sprawy, a dokonując wszechstronnej analizy zebranych dowodów słusznie doszedł do przekonania o braku podstaw do przypisania oskarżonym współdziałania w popełnieniu przestępstwa oszustwa.

W świetle powyższych rozważań rozstrzygnięcie w części dotyczącej oskarżonego A. A. (4) (kwestionowane przez prokuratora w zakresie winy) także nie budzi zastrzeżeń. Z opisu czynu przypisanego temu oskarżonemu słusznie Sąd pierwszej instancji wyeliminował znamię działania wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1), M. K. (1), M. J. (1), S. B. (1), a także P. O., O. P., I. S.. Do takiej zmiany uprawniały bowiem poczynione w sprawie ustalenia wynikające z prawidłowej oceny zgromadzonych dowodów.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary również jest niezasadny.

Nie można zgodzić się z prokuratorem, że wymierzona oskarżonym M. G. (1), M. K. (1), M. J. (1) i S. B. (1) kara razi swoją łagodnością. Przypomnieć należy, że zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia nie uwzględnia w sposób właściwy ani okoliczności popełnienia przestępstwa, ani osobowości sprawcy - innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8, poz. 60).

W ocenie Sądu Apelacyjnego kara orzeczona wobec oskarżonych za

czyny im ostatecznie przypisane jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości tych czynów, stopnia zawinienia sprawców, uwzględnia także właściwości i warunki osobiste oskarżonych oraz ich postawę po popełnieniu przestępstwa. Jak wynika z analizy uzasadnienia wyroku Sąd Okręgowy uwzględnił wszystkie okoliczności mające istotne znaczenie przy wymiarze kary, w tym motywację i pobudki działania oskarżonych, a także ich sytuację osobistą i majątkową. W odniesieniu do oskarżonych M. J. (1) i S. B. (1) trafnie ustalił, iż z uwagi na pozytywną prognozę kryminologiczną 3-letni okres próby związany z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności (rodzaju kary prokurator nie kwestionuje) będzie wystarczający do weryfikacji tej prognozy.

Oceniając trafność zaskarżonego w tej części rozstrzygnięcia należy mieć na uwadze sposób i okoliczności popełnienia czynu przypisanego wyrokiem, a nie czynu zarzucanego objętego aktem oskarżenia, którego zasadności nie dowiedziono.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku jak w petitum apelacji (vide pkt 1, 2 i 3).

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Niezasadność zarzutów apelacji. Brak podstaw do postulowanej zmiany wyroku poprzez przyjęcie co

<p>do oskarżonych M. G. (1), M. K. (1), M. J. (1) i S. B. (1) opisów czynów oraz ich kwalifikacji prawnej wskazanej w akcie oskarżenia. Brak podstaw do orzeczenia surowszej kary (pozbawienia wolności i grzywny) oraz wydłużenia okresu próby związanego z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności (dotyczy oskarżonych M. J. i S. B.).</p>		
<p>3.2.</p>	<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego R. W. (1)</u></p> <p>Obraza przepisów postępowania mogąca mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę dowodów w postaci:</p> <p>- wyjaśnień oskarżonego R. W. (1) (k. 3515-3516, k. 4840-4842, k. 5208, k. 5271) polegającą na przyjęciu, iż są one niewiarygodne w zakresie w jakim wskazał, że otrzymał od oskarżonego A. A. (4) jedynie 300 zł za udział w przedmiotowym procederze oraz wyjaśnień oskarżonego A. A. (4) z postępowania przygotowawczego polegającą na uznaniu, iż są one wiarygodne w części przekazania R. W. (1) przez niego kwoty 50 000 zł, podczas gdy wyjaśnienia oskarżonego A. A. są mało precyzyjne i nie zawierają istotnych szczegółów w zakresie przekazania tak znaczącej ilości gotówki, a R. W. – wbrew ocenie Sądu Okręgowego w Warszawie – w tym zakresie nie zmieniał swoich wyjaśnień, bowiem już na drugim przesłuchaniu w Prokuraturze (...) w S. wyjaśnił, iż obiecanej kwoty pieniędzy od A. A. nie otrzymał do dzisiaj (vide protokół przesłuchania z 4 stycznia 2017 r., k. 3514-3516v), co konsekwentnie podtrzymał na rozprawie głównej 27 listopada 2019</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

r. wyjaśniając, iż otrzymał od A. A. jedynie 300 zł;

- wyjaśnień oskarżonego R. W. (1) złożonych na rozprawie 27 listopada 2019 r. polegającą na przyjęciu, iż są one niewiarygodne w zakresie w jakim wskazał, że został niejako wykorzystany z uwagi na swoją chorobę, albowiem w ocenie Sądu meriti „przeczy temu przedstawiony przebieg zdarzeń i ich chronologia”, podczas gdy wyjaśnienia oskarżonego w tej części były wyjątkowo szczere co do faktu choroby i spójne z dokumentacją medyczną (historia choroby z przebiegu leczenia od 2 czerwca do 8 czerwca 2015 r.) przedłożona przez obrońcę na rozprawie w dniu 16 stycznia 2020 r., w świetle której oskarżony w czerwcu 2015 r. w Szpitalu Wojewódzkim w K. poddał się zabiegowi usunięcia guza lewej nerki, co w konsekwencji winno wpływać na ocenę Sądu pierwszej instancji co do postawy oskarżonego i motywów, które skłoniły go do udziału w zarzucanym mu czynie;

a w konsekwencji powyższego:

Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że:

- oskarżony R. W. (1) otrzymał od oskarżonego A. A. (4) kwotę 50 000 zł, co doprowadziło do błędnego uznania, iż oskarżony R. W. (1) jest zobowiązany do naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej spółki kwoty 50 000 zł, w sytuacji gdy w świetle jego wyjaśnień oskarżony otrzymał jedynie 300 zł, a nie 50 000 zł;

- oskarżony działał z niskich pobudek, kierując się chęcią łatwego zysku, w sytuacji gdy zdaniem obrony motywem działania

	<p>oskarżonego była jego choroba i potrzeba pokrycia kosztów leczenia, co w konsekwencji doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat.</p> <p>Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary, przy wymierzeniu której Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił w sposób wystarczający faktu, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył szczerze wyjaśnienia, w których przeprosił pokrzywdzonego W. S., co świadczy o rzeczywistym wyrażeniu skruchy i żalu za popełniony czyn, a nadto mając na uwadze jego właściwości i warunki osobiste, tj. stan zdrowia, wiek oraz fakt podjęcia pracy zarobkowej można domniemywać, że oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego w przyszłości, co doprowadziło do orzeczenia kary rażąco surowej wobec oskarżonego, bez możliwości chociażby odbycia jest w systemie dozoru elektronicznego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty oceniono jako niezasadne.</p> <p>Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła, aby Sąd meriti dopuścił się uchybień poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, o której mowa w art 7 k.p.k. Wbrew twierdzeniom skarżącego nie doszło do obrazy przepisów postępowania. Sąd Okręgowy oparł wydane rozstrzygnięcie na całości zebranego i ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, dokonując jego wszechstronnej</p>		

oceny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. W toku kontroli instancyjnej nie stwierdzono uchybień, o których mowa w apelacji. Ustalenia faktyczne (w kwestionowanym przez obrońcę zakresie) należy uznać za prawidłowe, oparte na trafnej ocenie ujawnionych w sprawie dowodów.

Nie ma racji obrońca twierdząc, że Sąd Okręgowy dokonał wadliwej oceny wyjaśnień oskarżonego R. W. (1) oraz A. A. (4), a w konsekwencji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych co do otrzymania przez oskarżonego gratyfikacji finansowej w wysokości 50 000 zł. Zdaniem obrony uchybienie Sądu pierwszej instancji polegało na przyjęciu, że wyjaśnienia R. W. są niewiarygodne w zakresie, w jakim wskazał, że otrzymał od oskarżonego A. A. (4) jedynie 300 zł za udział w przedmiotowym przestępstwie, przy jednoczesnym uznaniu za logiczne i przekonujące wyjaśnień oskarżonego A. A. z postępowania przygotowawczego, z których wynika, iż gratyfikacja finansowa opiewała na kwotę 50 000 zł, którą R. W. otrzymał.

Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd Okręgowy trafnie ocenił wspomniane dowody krytycznie odnosząc się do wyjaśnień R. W. (1). W uzasadnieniu wyroku Sąd pierwszej instancji przedstawił logiczny wywód w tym zakresie wskazując z jakich powodów wyjaśnienia oskarżonego R. W. w tej części uznał za niewiarygodne. Sprzeczność wyjaśnień oskarżonego w zakresie rozliczenia z konsekwentnymi (w tym zakresie) depozycjami A. A., a przy tym brak wewnętrznej

spójności w wyjaśnieniach R. W. co do pozostałych kwestii, upoważniały Sąd pierwszej instancji do krytycznej oceny wyjaśnień oskarżonego. Oczywiście do wyobrażenia pozostaje sytuacja, że oskarżony uczestnicząc w akcji przestępczej otrzymał (w ramach rozliczenia) jedynie 300 zł, jednakże – wymowa ujawnionych w sprawie dowodów w połączeniu z logicznym na ich podstawie wnioskowaniem - nakazuje uznać tę wersję przebiegu zdarzenia za nieuprawdopodobnioną.

Zarzut wadliwej oceny wyjaśnień jest zatem nieuprawniony. Ustalenia faktyczne co do przekazania oskarżonemu R. W. gratyfikacji w kwocie 50 000 zł należy zatem uznać za prawidłowe. Nie budzi także zastrzeżeń ustalenie, że oskarżony działał z niskich pobudek, kierując się chęcią łatwego zysku, gdyż taka ocena wynika z analizy całokształtu ujawnionych w sprawie dowodów. Brak jest podstaw do przyjęcia, że rzeczywistym motywem działania oskarżonego była jego choroba i potrzeba pokrycia kosztów leczenia. Słusznie zatem wyjaśnienia oskarżonego złożone na rozprawie w dniu 27 listopada 2019 r. zostały uznane za niewiarygodne. Należy je bowiem traktować jako stanowiące wyraz przyjętej w sprawie linii obrony. Zarzut obrazy przepisów postępowania, a w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych, jest bezzasadny. Wyjaśnienia oskarżonego R. W. (1) zostały poddane wnikliwej i wszechstronnej ocenie z uwzględnieniem zasad, o których mowa w art. 7 k.p.k. W tym stanie rzeczy ustalenia co do obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz

pokrzywdzonej spółki kwoty 50 000 zł należy uznać za prawidłowe.

Brak jest również podstaw do uwzględnienia zarzutu rażącej niewspółmierności kary. Orzeczona wobec R. W. (1) kara w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności nie nosi cech rażącej surowości. Sąd Okręgowy uwzględnił znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, stopień jego zawinienia, motywację i pobudki działania, a także rozmiar wyrządzonej szkody. Przepis art. 53 k.k. formułuje dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary. Wybór dyrektywy społecznego oddziaływania kary jako wiodącej, leży w uprawnieniach sądu wymierzającego karę, podobnie jak akceptacja takiego wyboru przez sąd odwoławczy. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku przytoczył okoliczności (tak łagodzące, jak i obciążające), które rzutowały na taki wymiar kary, nadając im właściwą rangę i znaczenie. Wbrew twierdzeniom obrońcy nie doszło do pominięcia takich okoliczności, jak przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyrażenie żalu i skruchy. Te elementy nie mogą jednak przemawiać za złagodzeniem kary (czy to poprzez obniżenie wymiaru kary pozbawienia wolności, względnie warunkowe zawieszenie jej wykonania na okres próby), jak postuluje obrońca. Oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną, w tym także za umyślne przestępstwa podobne, a przedmiotowego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa w rozumieniu art. 64 § 1 k.k. (dane o karalności - k. 8413-8413v). Jedynie zatem kara w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności jawi się jako kara sprawiedliwa, mogąca

<p>osiągnąć wobec oskarżonego cele zapobiegawcze i wychowawcze, o których mowa w art. 53 § 1 k.k.</p> <p>Konkludując stwierdzić należy, że orzeczona wobec oskarżonego kara nie nosi cech rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Tylko zaś taka ocena pozwalałaby na zmianę orzeczenia w tym zakresie.</p>		
Wniosek		
Wniosek jak w petitum apelacji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Nie zaistnienie wskazanego w treści apelacji uchybienia czyni wniosek całkowicie bezzasadnym. Brak podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym przez obrońcę. Brak podstaw do złagodzenia orzeczonej kary.		
3.3.	<u>Apelacja obrońcy oskarżonego M. G. (1)</u> Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary (pkt 1) Naruszenie prawa materialnego, tj. art. 63 § 1 k.k. poprzez niezaliczenie na poczet kary okresu tymczasowego aresztowania (pkt 2). Obraza art. 626 k.p.k. poprzez brak rozstrzygnięcia o kosztach pomocy prawnej	# zasadny – zarzut z pkt 3 # częściowo zasadny # niezasadne – pozostałe zarzuty z pkt 1 i 2

	udzielonej oskarżonemu z urzędu – (pkt 3).
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Zarzut obrazy art. 626 k.p.k. okazał się zasadny, pozostałe zarzuty uznano za niezasadne.</p> <p>Słusznie wywodzi skarżący, że Sąd pierwszej instancji bez wyraźnego powodu nie orzekł o zasądzeniu na rzecz obrońcy kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Jak wynika z akt sprawy adw. P. K. (1) pełnił czynności obrończe w toku postępowania przygotowawczego, a także przed Sądem I instancji. Przed ogłoszeniem wyroku złożył odpowiedni wniosek wnosząc o zasądzenie opłaty oraz zwrot kosztów dojazdu (k. 8273). Wniosek ten nie został przez Sąd I instancji rozpoznany. Nie doszło również do zmiany ustanowienia obrońcy w sprawie. W tym stanie zarzut z pkt 3 należy uznać za uzasadniony, co skutkowało zmianą wyroku w zaskarżonej części poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. K. (2) należnych kosztów z tytułu obrony z urzędu.</p> <p>Zarzut z pkt 2 jest bezzasadny, gdyż jak wynika z akt sprawy oskarżonemu, bezpośrednio po jego zatrzymaniu w dniu 25 października 2016 r. wprowadzono do wykonania karę pozbawienia wolności orzeczoną w innej sprawie i stan ten utrzymywał się do czasu zmiany środka zapobiegawczego, co nastąpiło w dniu 31 marca 2017 r. (k. 3154, t. XVI). Nie było zatem podstaw do zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania</p>	

stosowanego w niniejszej sprawie na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności. Nie doszło więc do obrazy art. 63 § 1 i 5 k.k.

Brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutu rażącej niewspółmierności kary. Orzeczona wobec M. G. (1) kara (8 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny) nie nosi cech rażącej surowości. Przy wymiarze kary Sąd Okręgowy uwzględnił znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, który ostatecznie oskarżonemu przypisano (umyślne paserstwo), stopień jego zawinienia, a przy tym motywację i pobudki działania oskarżonego. Sąd Okręgowy miał również na uwadze postawę oskarżonego, który opisał okoliczności popełnienia przestępstwa, wyraził żal i skruchę. Przepis art. 53 k.k. formułuje dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary. Wybór dyrektywy społecznego oddziaływania kary jako wiodącej, leży w uprawnieniach sądu wymierzającego karę, podobnie jak akceptacja takiego wyboru przez sąd odwoławczy. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku przytoczył okoliczności rzutujące na wymiar kary nadając im właściwą rangę i znaczenie. Wbrew twierdzeniom obrońcy dla zrealizowania celów, o których mowa w art. 53 § 1 k.k. (przy uwzględnieniu m. in. dotychczasowej karalności oskarżonego), wymierzenie łagodniejszej kary nie byłoby wystarczające.

W ocenie Sądu Apelacyjnego orzeczona kara nie nosi cech rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Tylko zaś taka ocena pozwalałaby na zmianę orzeczenia w tym zakresie.

Wniosek		
Wniosek o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie, jak w petitum apelacji.	# zasadny # częściowo zasadny – w zakresie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej # niezasadny – w zakresie kary	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do złagodzenia kary. Brak podstaw do zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania na poczet kary pozbawienia wolności. Zasadność zarzutu z pkt 3 - uchybienie normie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. poprzez brak rozstrzygnięcia o kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem I instancji.		
3.4.	<u>Apelacja obrońcy oskarżonego M. K. (1)</u> Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść zaskarżonego wyroku i polegał w szczególności na niezasadnym przyjęciu, że oskarżony M. K. (1) w okresie od dnia 30.03.2015 r. do 2.04.2015 r. w K., W., działał w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, na polecenie A. A. (4), nakłonił M. G. (1) do przyjazdu do W., gdzie w dniu 31 marca 2015 r. M. G. (1) założył w A. Banku wskazane z opisie czynu konto mając świadomość, że zostaną na wskazany rachunek bankowy przebrane środki pieniężne	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

pochodzące z czynu zabronionego i z której to kwoty oskarżony M. K. (1) otrzymał co najmniej 110 000 zł i tym samym wyczerpał swoim zachowaniem przesłanki z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 291 § 1 k.k. i art. 12 § 1 k.k. (wyszczególnienie okoliczności jak w pkt A ppkt 1-6 apelacji)

Obraza przepisów prawa procesowego:

- **art. 5 § 1 i 2 k.p.k.**, co polegało w szczególności na niezasadnym przyjęciu, że w sprawie są częściowe dowody na udział oskarżonego M. K. w paserstwie w sytuacji, gdy powstały tak dalekie wątpliwości co do udziału oskarżonego w zarzucanym mu czynie, że te wątpliwości nie dające się już usunąć co do otrzymania kwoty 110 000 zł, świadomości popełnienia przestępstw przez innych, rzekomego nakłaniania oskarżonego G. do udziału w tym czynie, rzekomym poleceniu oskarżonemu K. przez A. aby zwerbował osobę do popełnienia tego przestępstwa za pośrednictwem banku, rzekomego działania ze z góry powziętym zamiarem w sytuacji, gdy zarzut objęty czasem od 30.03.2015 r. nie obejmuje swoim zakresem zdarzeń przestępczych w okresie 26.03.2015 r., kiedy nastąpiło podpisanie z (...) Sp. z o. o. u notariusza P. umowy pożyczki i powiązanie tego z działką w M., o czym przecież nie wiedział oskarżony K., że wszystkie te wątpliwości winny być interpretowane wyłącznie na korzyść a nie na niekorzyść jako to uczynił Sąd Okręgowy

- **art. 7 k.p.k.** bowiem wbrew zasadzie swobodnej oceny materiału dowodowego Sąd niekorzystnie okoliczności w odniesieniu do osoby

	oskarżonego oceniał dowolnie bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut obrazy przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych jest bezzasadny.</p> <p>Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego ustalenia w części związanej odpowiedzialnością karną oskarżonego M. K. (1) zostały poczynione w oparciu o konkretne dowody, trafnie ocenione przez Sąd I instancji. Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły w szczególności wyjaśnienia M. G. (1), a prawidłowość oceny tego dowodu nie została przez obrońcę w apelacji skutecznie podważona. Oskarżony M. G. (1) w toku śledztwa przyznał się do popełnienia czynu, który został mu ostatecznie przypisany (umyślne paserstwo) i opisał okoliczności związane z tym czynem (k. 2500-2504, t. XIII). W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy przeprowadził staranną analizę tych wyjaśnień słusznie uznając je za szczere, logiczne oraz przekonujące. Pozostałe przeprowadzone w sprawie dowody pozwoliły na pozytywną weryfikację wyjaśnień oskarżonego M. dając podstawę do uznania ich za wiarygodne. Nie doszło zatem do obrazy art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie wadliwej oceny dowodów, a w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd pierwszej instancji nie naruszył także zasady obiektywizmu procesowego, o której mowa</p>		

w art. 4 k.p.k. badając oraz uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego M. K. (1). Dokonanie ustaleń faktycznych niekorzystnych z punktu widzenia interesu procesowego osoby oskarżonej, nie może być uznane za przejaw naruszenia zasady obiektywizmu.

Sąd I instancji nie dopuścił się uchybień, które uzasadniałyby tezę, że oskarżonemu bezpodstawnie, ewentualnie z naruszeniem reguł procesowych, przypisany został czyn, jakiego w rzeczywistości nie popełnił. obrońca oskarżonego w środku odwoławczym nie przedstawia takich argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć tok rozumowania Sądu I instancji. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd przedstawił szczegółową analizę materiału dowodowego, nadto wskazał z jakich powodów wyjaśnienia oskarżonego M. G. (1) (m. in. w części odnoszącej się do opisu zachowania M. K. (1)) uznał za wiarygodne źródło ustaleń.

Wbrew twierdzeniom obrońcy ocena materiału dowodowego jawi się jako prawidłowa, zgodna z dyrektywami, o których mowa w art. 7 k.p.k. Przypomnieć należy, iż obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów oraz odmówienie tejże wiary innym jest prawem sądu orzekającego i znajduje umocowanie w treści cytowanego przepisu. Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów poprzedzona została ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu istotnych dla końcowego rozstrzygnięcia okoliczności sprawy i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia do prawdy. Stanowiła

zarazem wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jak też została należycie – z uwzględnieniem zasad logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowana w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Okręgowy trafnie ocenił, że twierdzenia oskarżonego M. K. (1), w których negował swoje sprawstwo, stanowiły wyraz przyjętej w sprawie linii obrony. Pozostawały przy tym w oczywistej sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego M. G. (1), które należy uznać za szczerze i przekonujące, a zarazem wystarczające do stwierdzenia winy M. K. (1) w zakresie przypisanego mu czynu. Odnosząc się do kwestii braku świadomości po stronie oskarżonego, że wskazując M. G. (1) jako osobę do uruchomienia konta bankowego, będzie włączał się w jakąkolwiek działalność nielegalną, a w paserstwo w szczególności, odwołać się należy do wyjaśnień M. G. (1) złożonych w toku śledztwa (k. 2500-2501, t. XIII), z których jednoznacznie wynika, że oskarżony miał świadomość nielegalnego pochodzenia środków, które miały zostać przelane na rachunek bankowy M. G.. Oczywista wymowa ujawnionych w sprawie dowodów w połączeniu z logicznym na ich podstawie wnioskowaniem w pełni uprawniała do oceny zachowania oskarżonego M. K. (1) jako podżeganie do umyślnego paserstwa.

Słusznie Sąd I instancji ustalił, iż zachodzą warunki do przypisania oskarżonemu M. K. (1) odpowiedzialności karnej na gruncie art. 18 § 2 k.k. w zw. z

art. 291 § 1 k.k. i art. 12 k.k. Oskarżony niewątpliwie zrealizował znamiona tak przypisanego mu występku. W świetle całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie trafne jest ustalenie, że oskarżony działając w warunkach czynu ciągłego nakłonił M. G. (1) do założenia rachunku bankowego, na który to rachunek zostały przez A. A. przelane środki pieniężne uzyskane w wyniku przedmiotowego oszustwa. W świetle uznanych za wiarygodne wyjaśnień M. G. (1) uzasadniony jest wniosek, iż M. K. (1) nakłonił M. G. (1) do założenia rachunku bankowego w A. Bank za odpowiednią gratyfikacją finansową oraz, że pośredniczył w kontaktach pomiędzy nim a A. A. (4). Wskazania wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego nakazują z tak ujawnionych okoliczności wyprowadzić wniosek, że oskarżony M. K. (1) miał świadomość przeznaczenia tego rachunku do zdeponowania środków pochodzących z czynu zabronionego.

Wbrew twierdzeniom obrońcy dla wyczerpania znamion czynu zabronionego z art. 291 § 1 k.k. nie jest wymagana pełna wiedza co do prawnej charakterystyki czynu zabronionego, w wyniku którego popełnienia pozyskano rzecz stanowiącą przedmiot paserstwa. Dla popełnienia paserstwa we wszystkich jego formach konieczna jest świadomość sprawcy, że rzecz będąca przedmiotem jego działania została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, albo świadomość możliwości pochodzenia tej rzeczy z czynu zabronionego, natomiast nie jest konieczna świadomość sprawcy dotycząca okoliczności związanych z popełnieniem czynu zabronionego, z którego pochodzi rzecz

stanowiąca przedmiot działania. W szczególności nie jest konieczne aby paser (lub też nakłaniający do popełnienia tego czynu) miał świadomość, za pomocą jakiego konkretnie czynu zabronionego rzecz została uzyskana, ani też świadomość okoliczności, czasu i miejsca popełnienia tego czynu zabronionego (por. W. Świda [w:] I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, Kodeks karny..... , s. 662). Przez pomoc do ukrycia należy natomiast rozumieć każdą czynność zmierzającą do ukrycia tej rzeczy lub ułatwiającą jej ukrycie, której rezultatem ma być utrudnienie lub uniemożliwienie wykrycia rzeczy.

Odnosząc się do zarzutu obrazu art. 5 § 2 k.p.k. przypomnieć należy, że wątpliwości występujące w sprawie należy uwzględniać na korzyść oskarżonego dopiero wówczas, gdy nie można ich rozstrzygnąć przy pomocy narzędzi, jakimi dysponuje sąd, a więc zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, ewentualnie poprzez kontynuowanie postępowania dowodowego. Ponadto, nie można równocześnie podnosić zarzutu obrazu przepisów art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., gdyż zarzut z art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wtórnej do ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania. Można o nim mówić dopiero wtedy, gdy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób pełny i wyczerpujący oraz poddania ocenie wszystkich dowodów zgodnie z regułami określonymi w art. 7 k.p.k. nadal pozostają nie dające się usunąć wątpliwości, które nie zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 maja

2017 r., II KK 18/17, Lex nr 2311295). Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje, co pozwala ocenić zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. za całkowicie niezasadny.

Odnosząc się z kolei do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych wskazać należy, iż zarzut ten tylko wówczas może być uznany za słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd meriti z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut oparty na treści art. 438 pkt 3 k.p.k. nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania jakich konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1975, nr 9, poz. 84, Lex nr 16881).

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie potwierdza słuszności tego zarzutu. Pozwala natomiast na jednoznaczne stwierdzenie, iż Sąd I instancji ferując wyrok błędu takiego nie popełnił. Ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie są wolne od błędów, zaś ocena dowodów w pełni respektuje nakazy określone w art. 7 k.p.k. Zaznaczyć należy, na Sądzie orzekającym ciąży powinność włączania do podstawy wyroku jedynie ustaleń wyprowadzonych z dowodów ocenionych jako wiarygodne. Sąd ma zatem prawo oprzeć się na jednych dowodach

(grupie dowodów), a odrzucić inne, gdy ich treść jest rozbieżna.

W tym stanie rzeczy zarówno podniesione zarzuty, jak i oparta na nich argumentację należy uznać za chybione. Uznać należy, że apelacja ma polemiczny charakter wobec trafnych ustaleń i wniosków poczynionych przez Sąd I instancji.

Nie budzi zastrzeżeń przyjęta w wyroku kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu, jak również rodzaj oraz wymiar orzeczonej kary. Kara orzeczona wobec oskarżonego nie nosi cech rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Tylko zaś taka ocena pozwalałaby na zmianę orzeczenia w tym zakresie. Wymierzona kara (pozbawienia wolności i grzywny) jest adekwatna do wagi popełnionego przestępstwa oraz stopnia zawinienia sprawcy, uwzględnia także właściwości i warunki osobiste oskarżonego. Orzeczona kara w sposób prawidłowy uwzględnia i realizuje stawiane przed nią cele wychowawcze i zapobiegawcze, o jakich mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Bezzasadność zarzutów podniesionych w apelacji.

<p>3-5.</p>	<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego M. K. (2)</u></p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że osobą podającą się za W. S. podczas Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) Sp. z o. o. dnia 17 marca 2015 r. był M. K. (2), co mogło mieć wpływ na treść zapadłego wyroku przez przyjęcie winy M. K. (2) w zakresie czynu polegającego na wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy od notariusza sporządzającego ten dokument.</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., poprzez naruszenie zasady swobodnej, acz kontrolowanej oceny dowodów, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia przez ustalenie winy oskarżonego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty należy ocenić jako niezasadne.</p> <p>Kontrola instancyjna oceny dowodów polega na sprawdzeniu czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu) lub logicznej (błądność rozumowania i wnioskowania) oraz czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy. Niewątpliwie Sąd meriti miał w polu widzenia całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przeanalizował wynikające z tego materiału okoliczności. Sąd ten zajął stanowisko w kwestiach istotnych dla rozstrzyganej sprawy, a dokonując całościowej</p>		

analizy zebranych dowodów słusznie doszedł do przekonania o sprawstwie oskarżonego i jego zawinieniu. Ocena tych dowodów jest wszechstronna, rzetelna, logiczna i w pełni obiektywna. Przedstawiony w pisemnym uzasadnieniu wyroku tok rozumowania Sądu I instancji pozwala na zaakceptowanie poczynionych ustaleń faktycznych dając podstawę do stwierdzenia ich prawidłowości.

Zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen i wniosków, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko określonemu rozstrzygnięciu. Może to dotyczyć np. pominięcia istotnych środków dowodowych, braku dostrzeżenia ważnych rozbieżności, uchylenia się przez sąd od oceny wewnętrznych lub wzajemnych sprzeczności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2007 r., IV KK 175/05, KZS 2008, Nr 1, poz. 30). Tego rodzaju błędów w ocenie dowodów nie wykazano, co daje podstawę do uznania apelacji za polemiczną.

Sąd Okręgowy wskazał w uzasadnieniu wyroku dowody stanowiące podstawę ustaleń w zakresie odpowiedzialności karnej oskarżonego M. K. (2). Powołał się przy tym m. in na wyjaśnienia A. A. (k. 3433v, 4908, 5744), częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. K. (2) (k. 2422, 3441), a także częściowo zeznania świadka R. K. (k. 5591-5593). Analiza

<p>tych dowodów jest rzetelna, wszechstronna i nie wykracza poza ramy sędziowskiej swobody ocen. Sąd Apelacyjny w pełni podziela argumentację zaprezentowaną przez Sąd I instancji, która jest logiczna i przekonująca. W konsekwencji ustalenia i wnioski wyprowadzone z trafnej oceny materiału dowodowego należy uznać za prawidłowe.</p> <p>W świetle powyższego ustalenia co do zamiaru i roli oskarżonego M. K. (2) w przedmiotowym przestępstwie nie budzą zastrzeżeń.</p>		
Wniosek		
Wniosek jak w petitum apelacji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutów. Brak podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu.		

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	Nie stwierdzono
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Stwierdzenie sprawstwa i winy oskarżonych w zakresie czynów przypisanych wyrokiem. Rozstrzygnięcie o karze, środka kompensacyjnym oraz w zakresie pozostałych rozstrzygnięć (w zakresie nie objętym zmianą wyroku).	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji w powyższym zakresie. Brak podstaw do zmiany wyroku w kierunku postulowanym przez prokuratora oraz obrońców oskarżonych.</p> <p>Brak uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, określonych w art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.</p>	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Jak w pkt I ppkt 1, 2, 3, 4, 5 i 6 wyroku.	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Wskazanie jako podstawy prawnej rozstrzygnięcia wobec wszystkich oskarżonych przepisów Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. - w świetle zasad wynikających z art. 4 § 1 k.k. (ppkt 1).</p> <p>Doprecyzowanie unormowań prawnych stanowiących podstawę skazania i wymiaru kary (ppkt 2, 3, 4 i 5).</p> <p>Zasadność zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego M. G. w części dotyczącej braku zasądzenia kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu przed Sądem I instancji (ppkt 6).</p>	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Pkt III i IV	Zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy	

	prawnej udzielonej z urzędu przez adw. N. K. (obrona oskarżonego R. W. (1)) oraz adw. P. K. (1) (obrona oskarżonego M. G. (1)) - art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. (adw. P. K. poza opłatą przyznano także zwrot kosztów dojazdu w kwocie 895 zł – zgodnie z wnioskiem)
Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt V Pkt VI	Zwolnienie oskarżonych (R. W., M. G., M. K. i M. K. – w zakresie nieuwzględnionych apelacji obrońców) od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze z uwagi na sytuację majątkową i osobistą – art. 624 § 1 k.p.k. Rozstrzygnięcie o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze w części dotyczącej nieuwzględnionej apelacji wywiezionej przez Prokuratora – art. 636 § 1 k.p.k.

PODPISY
SSA Dorota Radlińska SSA Anna Zdziarska SSO del. Anna Grodzicka

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku w stosunku do oskarżonych M. G. (1), M. K. (1), M. J. (1) i S. B. (1) oraz w zakresie winy co

	do A. C. (poprzednio A., a dawniej K.)		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości (M. G., M. K., M. J. i S. B.)		
# w części	#	co do winy (A. C.)	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. W.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie w zakresie pkt II (stwierdzenie winy i skazanie) oraz XIV (obowiązek naprawienia szkody - w części)

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. G.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie o karze (pkt III), brak zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania na poczet kary, brak rozstrzygnięcia o kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	4
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. K.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku w części dotyczącej oskarżonego (stwierdzenie winy i skazanie pkt IV wyroku, orzeczenie przypadku równowartości korzyści majątkowej – pkt XII, zaliczenie tymczasowego aresztowania na poczet

	kary – pkt XVII, obciążenie opłatą - pkt XX wyroku)		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów		

	postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	5	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. K.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku w części dotyczącej oskarżonego (stwierdzenie winy i skazanie – pkt V, XI i XII wyroku)	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana